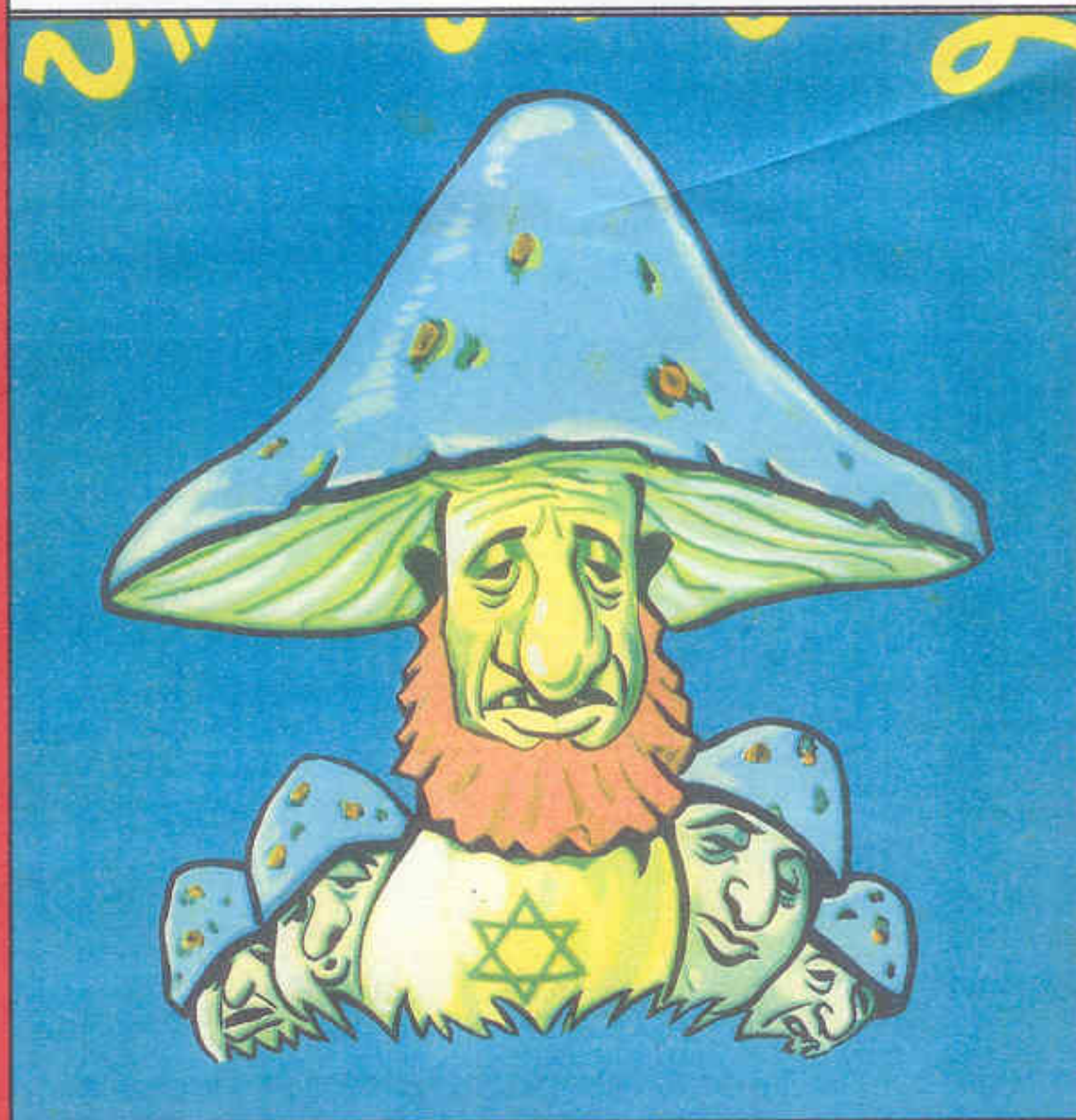

Julius Streicher

ПОГАНКА

Эрнст Хімер

Поганка

Verlag Der Stürmer Nürnberg

<http://der-stuermer.org/>

Жиди - наше гитхо!

Глава 1: Отруйний гриб

Маленький Франц разом зі своєю матір'ю пішли до лісу шукати гриби. Франц, який зазвичай є тихим молодим хлопцем, сьогодні зовсім перемінився. Сміючись, він скаче через кущі та пагорби.

Мати радіє дивлячись на свого сина та на його гарний настрій. Але вже через деякий час вона починає нервувати:

«У чому річ, Франц? Мій кошик вже повний грибів, а ти ще не знайшов жодного! Ти повинен краще шукати, та дивитися більше на землю ніж догори!».

Франц трохи заспокоївся.

«Мамо, ти маєш рацію. Я зовсім забув про пошук, але тут так гарно у лісі. Тепер я буду дуже уважний!».

Через пів години він повертається до матері,

«Ура! Мамо, тепер в мене стільки ж грибів як і у тебе!». І трохи тихіше домовляє: «Але я вважаю, що серед них деякі є отруйними!»

Мати посміхається.

«Я теж так думаю! Але нічого страшного. Ми відберемо ці отруйні гриби та викинемо їх геть».

Франц достає один гриб зі свого кошика.

«Мамо, цей гриб мені не подобається. Напевно він отруйний!».

Мати киває.

«Ти правий! Це сатанинський гриб. Він дуже отруйний. Його впізнають за його окраскою та жахливим запахом».

Франц кидає гриб на землю та розчавлює його ногою. Потім бере інший гриб. Він великий, має довгу світло-сіру ніжку та широку червону шляпку з великою кількістю білих крапок.

«Мамо, цьому грибу я теж не довіряю. Він має занадто дивний вигляд. Скоріш за все, він теж отруйний».

«Я теж так думаю», підтверджує матір, «це мухомор. Геть його!».

Франц дістає відразу два гриба.

«А ці обидва гриба не є отруйними. Вони мені вже відомі. Це шампіньйон та білий гриб. Їх можна їсти. Вони дуже смачні».

Мати уважно оглядає гриби.

«Вірно! Їх ми заберемо додому».

Вона ставить гриби до свого кошику.

«В мене є ще один шампіньйон!» каже Франц і дістає ще один гриб.

Мати схвильовано.

«За ради Бога, Франц! Це не шампіньйон! Це різновид блідої поганки. Він найжахливіший з усіх грибів, та подвійно небезпечний, тому що його дуже легко переплутати з іншими».

Мати бере кошик сина та виймає по одному гриби.

«Це сирійжки, вони їстівні. А це хибні опята... Вони отруйні. Викинемо їх геть! А це гриб моховик. Його можна їсти».

Таким чином мати пояснила сину різницю між грибами.

Потім вони узяли свої кошики та повільно пішли до дому.

По дорозі мати звертається до сина та каже:

«Дивись, Франц, люди в цьому світі як гриби в лісі. Є гарні гриби, і є гарні люди. Є отруйні, погані гриби, і є погані люди. І ми повинні вміти відрізнити таких людей, також як і отруйні гриби. Тобі це зрозуміло?».

«Так, мамо», - відповідає Франц. – «Я розумію, що погані люди до доброго не доведуть, також як і отруйні гриби. Можна навіть умерти!».

«А знаєш чи ти, хто ці погані люди, ці отруйні гриби людського роду?» - продовжила мати.

Франц із гордістю ляснув себе по грудях:

«Звичайно, я знаю, мама! Це жиди! Наш учитель у школі часто розповідає нам про них».

Мати похвалила сина за кмітливість. Її обличчя стало серйозним.

«Жиди це погані люди. Вони як отруйні гриби, які досить важко розрізнити від хороших. Так само як отруйні гриби представлені різними кольорами та формами, жиди бажають зробитися невпізнаними та приймають різноманітний вигляд».

«Що ти маєш на увазі, коли кажеш про різноманітний вигляд?» запитує маленький Франц.

Мати помічає, що її дитина ще не досить розуміється на предметі їхньої розмови, та продовжує далі своє пояснення.

«Добре слухай далі! На приклад існують жиди, які торгують усіляким старим крамом. Цей крам вони тягнуть з села до села. При цьому жиди розповідають усім, що їхні товари є найкращими та найдешевшими. Але в дійсності вони найгірші та найдорожчі. Ми ніколи не повинні вірити жидам!».

«Точнісінько як отруйним грибам! Їм теж неможна вірити!».

«Те саме стосується усіх жидів торгівців, жидів м'ясників, жидів лікарів, а також хрещених жидів і так далі. Та як би вони не маскувалися, якими б дружніми вони не здавалися, підтверджуючи тисячі разів свої добрі наміри до нас, ми не повинні їм вірити. У будь якому разі вони були та залишаться жидами. Вони - це отрута для нашого народу!».

«Як отрутний гриб!» - повторив Франц.

«Так, мій синку! Так само, як один єдиний отрутний гриб може вбити цілу родину, так і один жид може знищити ціле село, ціле місто, навіть весь народ».

Франц зрозумів.

«Скажи мені, мама, а всі арійці знають що жиди так само небезпечні, як отруйні гриби?».

Мати покачала головою:

«Нажаль ні, синку. Існують мільйони арійців, які ще не знають усієї правди про жидів. Так що ми повинні роз'яснити правду людям і попередити їх про небезпеку. Наша молодь теж повинна знати про жидівську загрозу. Навіть наші маленькі хлопчики та дівчата повинні знати про жидів. Вони повинні довідатися, що жид - це найотрутніший з існуючих грибів. Так само, як отруйні гриби зустрічаються скрізь, так і жиди зустрічаються по всьому світу. Подібно отруйним грибам, які часто приводять до найжахливіших наслідків, жиди – є першопричиною злиднів, бідноти, усілякого нещастя, епідемії та смерті».

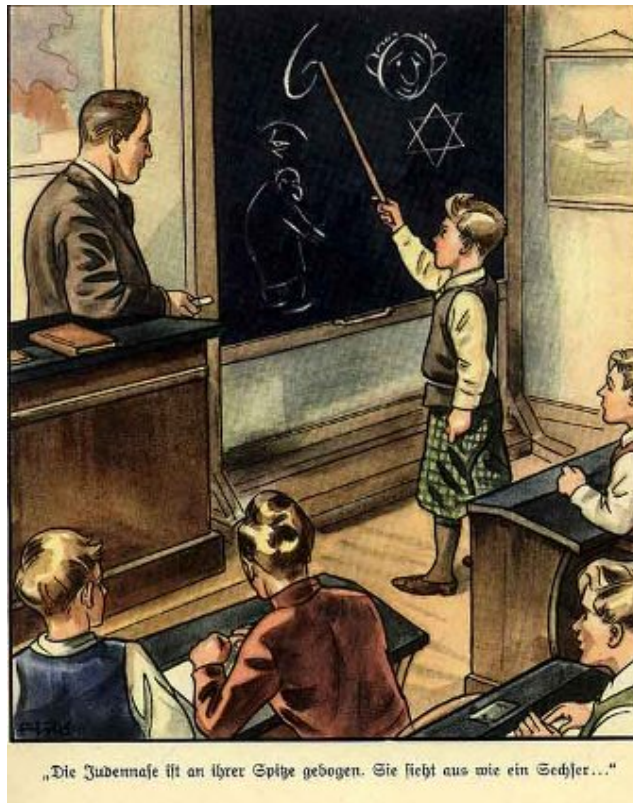
*

Німецька молодь повинна вміти розпізнавати жидів – як отруйні гриби. Вона повинна запам'ятати, яку небезпеку представляють жиди для німецького народу і для всього світу. Молодь повинна розуміти що «жидівська проблема» стосується нас усіх.

Наступні історії розповідають правду про жидівський отруйний гриб, та покажуть нам деякі різноманітні форми, які може приймати жид. Історії покажуть нам порочність та підлість жидівської раси. Ми побачимо жида саме таким, яким він є насправді:

Диявол у людському вигляді!

Глава 2: Як розпізнати жида

Дія відбувається у школі для хлопчиків.

У цьому класі вчителя Біркмана як завжди цікаво. Вчитель розповідає про жидів та малює їхнє зображення на шкільній дошці. Усім хлопчикам дуже цікаво. Навіть найбільш ледачий з них, Еміль на прізвисько «хрпун», уважний і не спить, як він зазвичай робить на інших уроках. Адже пан Біркман гарний учитель і всі діти його люблять.

Їм дуже подобається, коли він розповідає про жидів. У Біркмана це добре виходить. Його знання про жидів засновані на особистому досвіді, і він вміє донести їх, використовуючи захоплюючі образи. Тому улюблена перша година дня для нього - це «жидівська година». Пан Біркман дивиться на годинник.

«Вже дванадцята,» - каже він. – «Нам потрібно підбити підсумок того, чому ми навчилися за минулу годину. Про що ми говорили?».

Усі діти тягнуть руки догори. Вчитель викликає Карла Шольза, маленького хлопця з переднього ряду. «Ми говорили про те, як розпізнавати жидів».

«Добре. Продовжуй!».

Маленький Карл бере в руки указку, підходить до дошки і показує на малюнки.

«Дуже легко жида відрізнити за його носом. Жидівський ніс загнутий на кінці. Він виглядає як цифра шість. Ми говоримо, «жидівська шістка». У багатьох арійців

носи теж загнуті. Але їхні носи загнуті вперед і нагору, а не до низу. Такий ніс - це «орлиний» ніс. Він зовсім не схожий на жидівський».

«Правильно!» - каже вчитель. – «Але це - не єдиний спосіб розпізнати жида...».

Хлопчик продовжує: «Також жида можна розпізнати по його губах. Його губи зазвичай пухкі. Нижня губа часто видається. І очі відрізняються теж. А віки - товстіші і м'ясистіші, ніж у нас. Жид виглядає обачним й проникливим. Дивлячись на його очі можна сказати, що це очі лукавої людини».

Учитель викликає іншого хлопця. Це Фріц Мюлер, кращий у класі. Він іде до дошки та пояснює:

«Жиди зазвичай маленькі або середнього росту. У них короткі ноги. Їхні руки теж часто короткі. Багато жидів є кривоногі з плоскими ступнями. У них часто низьке, нахилене чоло. Похиле чоло. У багатьох кримінальних злочинців саме таке нахилене чоло. Жиди теж злочинці. Їхнє волосся зазвичай темне, і часто завивається, як у негрів. Їхні вуха дуже великі, та виглядають як ручки кавової чашки».

Учитель повертається до учнів.

«Зверніть увагу, діти. Чому Фріц увесь час говорить «у багатьох жидів криві ноги», або «у них зазвичай похиле чоло», або «у них зазвичай темне волосся?».

Генріх Шмідт, великий, кремезний хлопчик з останнього ряду відповідає.

«Не у всіх жидів присутні всі ці риси. У когось немає справжнього жидівського носа, але є справжні жидівські вуха. У когось немає плоскостопості, але є справжні жидівські очі. Деяких жидів неможна розпізнати з першого погляду. Є навіть жиди зі світлим волоссям. Якщо ми бажаємо розпізнати жида напевно, нам потрібно дивитися уважно. Якщо дивитися уважно, завжди можна сказати жид це чи ні».

«Дуже добре,» - каже вчитель. – «А тепер розкажіть мені про інші способи стосовно того як відрізнити жида від арійця. Ричард, підійди сюди!».

Ричард Крауз, усміхнений світловолосий хлопець, іде до дошки. Він каже:

«Можна розпізнати жида за його жестами і поведінкою. Жид рухає головою назад і вперед. Його хода хибка і нестійка. Жид, коли розмовляє, розмахує руками. Він «тараторить». Його голос зазвичай дивний. Він говорить через ніс. Жиди часто неприємно солодкувато пахнуть. Якщо у вас гарний нюх, то жида можна почути за запахом».

Учитель задоволений.

«Отож, діти. Ви були уважні! Якщо ви будете уважними за межами школи і будете тримати очі відкритими, то жидам вас не одурити».

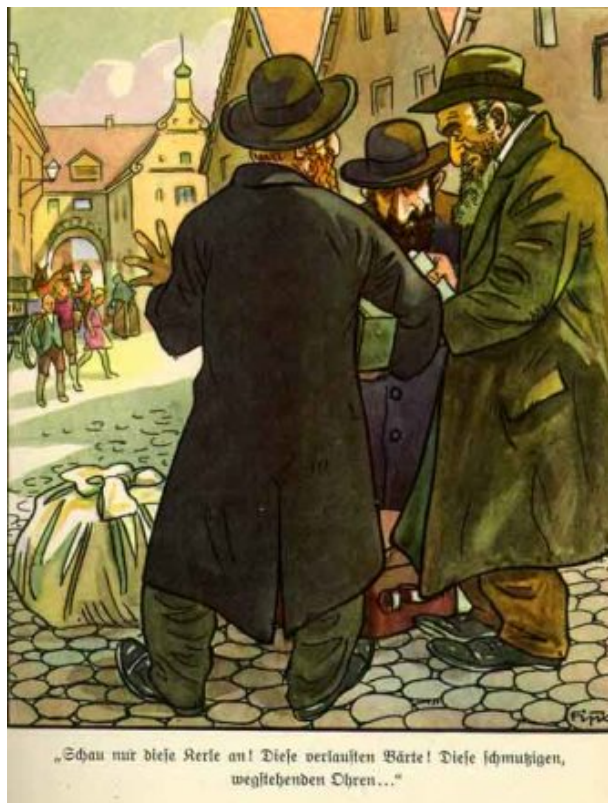
Учитель йде до дошки та перевертає її. На іншій стороні написаний вірш. Діти читають його в повний голос:

*Жидівською корявою личиною
Сам Диявол з людьми говорить;
І кожний народ знає,
Який нині Диявола вид.*

*І якщо цінуємо ми свободу,
Якщо щастя бажаємо і весни,
Молодь, ставай до боротьби*

Проти жида – Диявола.

Глава 3: Як жиди потрапили до нас.

Ця історія відбулася у маленькому німецькому містечку. Сонце привітно всміхалося до землі, прикрашаючи своїм промінням будівлі та чисті вулиці. Баштові часи, розташовані на стіні міської ратуші, пробили шістнадцяту годину. Шкільні заняття саме скінчилися. Школярі вирушили до дому. Серед них Фріц та Карл, які раніше домовилися піти купатися до річки. Вода ще трохи холодна, але нічого. Німецьких хлопців це не відлякує.

Раптом Фріц зупиняється серед вулиці та дивиться на групу із трьох чоловік.

«Карл, дивися туди! Подивися як виглядають ці чоловіки!».

«Напевно ти маєш на увазі тих трьох східних жидів? Вони вже мені відомі. У нашому місті вони знаходяться ще з вчорашнього дня».

Хоч маленький Фріц і бачив вже багатьох жидів, але настільки брудні та потворні створіння зустрілися йому вперше.

«Чому ти кажеш східні жиди?» запитав Фріц.

Карл знає відповідь. Він доросліший на рік від Фріца, та крім того ще є найкращім учнем у класі.

«Дивись уважно, Фріц! Жиди, які там стоять, прибули з Галичини або з Польщі. У будь якому разі батьківщина цих жидів знаходиться на сході від Німеччини, тому їх і називають східними жидами. Розумієш?».

Звичайно Фріц зрозумів усе відразу. Тільки одне залишається для нього незрозумілим.

«Подивися на цих істот! Ці страшенні жидівські носи! Ці вошиві бороди! Ці брудні вуха, що стирчать! Ці криві ноги! Ці пласкі ступні! Цей заплямований, жирний одяг! Подивиться, як вони рухають руками! Як вони торгуються! Хіба це люди!» каже Фріц.

«Що за люди?» - відповідає Карл. – «Вони гірші із злочинців. Вони брешуть та обманюють, крадуть та займаються шахрайством. Спочатку вони торгують мотлохом, кістками, папером, старими меблями та іншим крамом. Поступово вони переходять на торгівлю з лотків, відкривають маленькі магазини. Вони співпрацюють разом з крадіями та грабіжниками. Вкрадене майно буде передане жидам для продажу. Вони його знову продадуть та зароблять на цьому чимало грошей».

«А що трапиться коли вони розбагатіють на своєму шахрайстві, що вони будуть робити далі?» знову запитує Фріц.

Карл відповідає:

«Коли в них буде достатньо грошей, вони виберуться зі свого брудного одягу, збриють бороди, позбудуться від вошей, одягнуть сучасні костюми та зроблять вигляд, що вони ніколи не були жидами. У Німеччині вони розмовляють німецькою і поведуться так, начебто вони німці. У Франції вони розмовляють французькою мовою і поведуться як французи. В Італії вони хочуть бути італійцями; у Голландії - голландцями; в Америці - американцями; і так далі. Вони так роблять скрізь».

Фріц засміявся.

«Але послухай, Карл, це їм однаково не допоможе. Їхні скручені жидівські носи, жидівські вуха, криві жидівські ноги та пласкі ступні – все це те, чого вони ніколи не позбавляться. Однаково в них завжди можна розпізнати жидів!».

Карл кивнув:

«Справді, якщо тримати очі відкритими їх можна завжди розпізнати по вигляду. Але нажаль, як і раніше ще багато людей, які попадаються на жидівське шахрайство».

«Але тільки не я!» вигукнув Фріц, «я знаю жидів! Я навіть знаю гарний віршик про них:

*Колись вони прийшли зі сходу,
Бридкі й брудні та без грошей;
Але пройшло небагато часу,
Та їх справи пішли угору.*

*Сьогодні, вже добре одягнені -
Швидко жиди змінили свій вигляд,
Але дивися пильно та пам'ятай завжди:
Жид - навіки залишиться жидом!*

Глава 4: Що таке Талмуд?

Солі 13 років. Він - син жидівського торговця худобою Блюменстока з Лангенбаха. Але там немає жидівської школи, тому Солі доводиться ходити до німецької. Він не подобається своїм однокласникам. Але Солі молодий і зухвалий. Постійно відбуваються негаразди та сутички, і майже завжди з його вини. Сьогодні Солі не треба йти в школу. Йому треба відвідати рабина в місті. Рабин - це жидівський священик. І цей жидівський священик хоче переконатися, що Солі добре вивчив основи жидівської релігії. Солі пішов у синагогу. Синагога - це церква жидів. Рабин чекає його. Це старий жид з довгою бородою та диявольським виглядом. Солі кланяється. Рабин проводить його до письмового столу, на якому лежить велика товста книга. Це Талмуд. Талмуд - це таємна книга жидівських законів. Рабин починає іспит.

«Солі, у тебе є нежидівський учитель у школі. І щодня ти чуєш що говорять невірні, у що вони вірять, і за якими законами вони живуть...».

Солі перериває рабина.

«Так, рабе, я чую це щодня. Але це мене не стосується. Я жид. У мене є закони яких треба дотримуватись, які зовсім не схожі на закони невірних. Наші закони записані у Талмуді».

Рабин киває.

«Вірно! І тепер я хочу почути що ти про них знаєш. Назви мені пару висловлювань або приказок що ти чув у школі невірних!».

Солі думає. Потім говорить:

«Приказка невірних: «Працювати не соромно».

«Що невірні під цим мають на увазі?».

«Вони мають на увазі те, що немає нічого соромного в тому, що необхідно працювати».

«Чи віримо ми, жиди, у це?»

«Ні, ми в це не віримо! У нашій книзі законів, Талмуді, написано:

«Робота шкідлива, а жидові не личить працювати».

Тому ми жиди не працюємо, а в основному займаємося комерцією. Невірні створені для роботи. У Талмуді також сказано:

«Немає більш принизливої та невартої професії, чим займатися фермерством. Жид ніколи не зорює поле й не саджає зерно. Комерція набагато більш дохідніша, ніж оброблення ґрунту».

Рабин сміється.

«Ти дуже добре вивчив. Але я знаю інший уривок з Талмуда який тобі потрібно вивчити».

Він відкриває Талмуд. Солі читає:

«Невірні створені, щоб служити жидам. Вони повинні орати, сіяти, просапувати, копати, жати, стогувати, м'яти, і перемелювати. Жиди створені, щоб жити на всьому готовому».

Рабин продовжує свій іспит.

«Назви мені ще кілька принципів або приказок невірних!».

Солі відповідає:

«Невірні кажуть: «Будь справедливим і чесним. Честь це надійний захист».

«Що невірні під цим мають на увазі?».

«Вони мають на увазі, що треба бути завжди чесним. Людина не повинна брехати і обманювати. От що говорять невірні».

«А як робимо ми, жиди?».

«Нам можна брехати й обманювати невірних. У Талмуді сказано:

«Жидам можна обманювати невірних. Будь-яка неправда - це добро».

Крім того написано:

«Не можна жиду обманювати свого брата. Невірного обманювати дозволяється».

Коли ми даємо невірним у борг, ми повинні вимагати свій лихварський відсоток. Так як у Талмуді сказано:

«Забороняється давати невірним гроші у борг без нарахування боргових відсотків. Тому що невірні не повинні мати жодного зиску з наданих у борг грошей».

А ще в Талмуді написано:

«Невірні не сміють обкрадати один одного. Невірний не може обкрадати жида. Але жид може в будь-який час обкрадати невірного».

Далі сказано:

«Якщо жид украв щось у невірного і невірний виявив це і вимагає назад, то жид може просто відмовитись. Жидівський суд буде завжди на боці жида».

Також нам, жидам, дозволяється купувати украдене майно в злодіїв, якщо це майно було украдено у невірних. Ми, жиди, захищені від гріхів перед нашим богом. Контрабанда і відхилення від сплати податків також дозволені для жидів. У Талмуді написано, що ми можемо обманювати організації невірних, відповідальні за збір податків і митних платежів. Там сказано:

«Контрабанда дозволена, тому що написано: Вам не треба платити того, що ви зобов'язані невірним».

Також жидам дозволене обкрадання. Але ми можемо красти тільки в невірних. Талмуд каже:

«Слова «Не вкради» стосуються тільки злочинства по відношенню до жидів. Крадіжка в невірних сюди не відноситься».

«Що це значить?» - запитує рабин.

«Це значить, що ми не можемо обманювати або красти в жидів. Але можемо обманювати невірних коли завгодно. Це нам дозволено».

Рабин задоволений.

«Відмінно! На закінчення, розкажи мені ще кілька законів з Талмуду».

Солі в захваті від похвали рабина. Він каже: «У Талмуді написано:

«Тільки жид людина. Невірних людьми не вважають, їх вважають тваринами».

І тому що ми розглядаємо невірних як тварин, ми кличемо їх «гої», так само нам дозволено в будь-який час лжесвідчити в суді невірних. У Талмуді написано:

«Жидові дозволено давати хибну клятву перед судом невірних. Така клятва завжди розглядається як вимушена. Навіть коли жид клянеться іменем бога, йому дозволяється говорити неправду, і у своєму серці відмовитися від клятви яку він дав».

Крім того, у іншому законі сказано:

«Ти не повинен вбивати. Це означає, що ти не повинен вбивати представників свого - жидівського народу. Гої, тобто нежиди (невірні), не належать до жидів, тому їх дозволено вбивати».

У книзі Сирах написано таке:

«Іуда, нехай усі народи ужахнуться! Здійми свої руки проти невірних! Сій ворожнечу невірних один проти одного та розливай гнів! Розтрощи голови князів, ворожих до жидів».

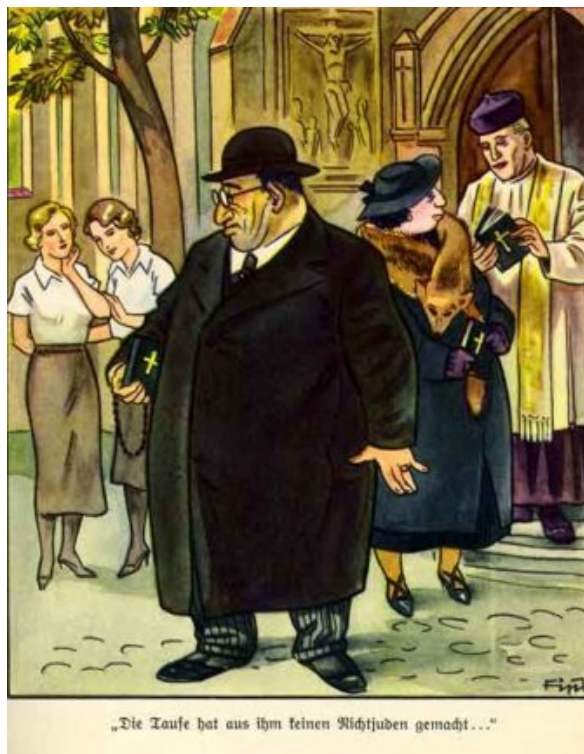
«Досить!» - перериває рабин. Він підходить до Солі та довго потискує йому руку. Потім каже:

«Ти відмінний учень Талмуду. Ти станеш справжнім жидом. Завжди думай про те, що Талмуд жадає від тебе. До навчання та виконання законів Талмуду треба ставитись більш суворо та важливіше ніж до законів Старого Завіту. Навчання Талмуду це слова живого жидівського бога. Той, хто порушує закони Талмуда, заслуговує смерті. Ти повинен думати про це протягом усього свого життя. Якщо ти завжди будеш дотримуватись законів Талмуда, то ти приєднаєшся до наших біблійних батьків на жидівських небесах. Амінь!».

*Вбивай, кради й бреш,
Грабуй і відсоток свій дери.
Бог жидівський дозволяє -
Все це кожне жиденя знає.*

*У Талмуді написано,
Що жиди ненавидять, а що жиди люблять.
Все те як думає та живе жид,
Усе написано у Талмуді.*

Глава 5: Чому жидів хрестять.

Ганна та Грета дві дівчинки із Німецької дівочої ліги. Кожну середу та п'ятницю вони несуть «службу» в лізі. Для них це найкращі дні тижня. Але сьогодні служба переноситься на інший день, тому що їх керівниця раптом захворіла. Ганна нервує.

«Чим ми будемо займатися сьогодні?» запитує вона Грету.

«Я теж не знаю!» відповідає інша.

Потім обидві збираються і не кажучи жодного слова йдуть у центр міста. Проходячи поруч з Храмом Спасителя, Грета раптом зупиняється.

«Дивись туди! Он йде жид Файлхенблау зі своєю Ребекою. Але що вони тут роблять?»

Ганна сміється. «Це мені відомо, Грета! Вони збираються сьогодні хреститися».

«Господи!» обурилася Грета, «як їх можна хрестити? Глянь тільки на цього потворного жида! Криві ноги, плоскі стопи, бридкий ніс, рот, вуха, волосся! І хто тільки дозволяє їм хреститися?».

«Жидівка теж виглядає не краще», доповнює Ганна, «перебирає ногами неначе вутка! А її лице виглядає так неначе вона вкрала його у чорта!».

В той час, коли дівчата спілкувалися одна з одною, жиди пройшли через високі двері до церкви.

«Послухай! Я знаю що нам робити!» каже Ганна, ми зачекаємо тут! Давай подивимося чи спроможний обряд хрещення зробити із Файлхенблау не жида, а з Ребеки не жидівку!».

«Добре!» відповіла Грета, «ми зачекаємо!»

Потім обидві підійшли до церковних дверей та почали чекати.

Часи сповіщають про п'ятнадцяту годину. В цей момент відчиняються церковні двері, Файлхенблау з дружиною виходять. Вони прощаються зі священником та повільно спускаються у низ по ступенях.

«Так що, ти бачиш ти різницю? Чи вийшли з жидів не жида?» запитує Ганна.

«Анітрохи!» шепоче Грета, «вони мають такі ж самі носи та вуха, такі ж самі ноги, губи, та негритянське волосся! Їхня хода як і раніше нагадує ходу вутки!».

Здається Файлхенблау почув розмову дівчат. Він раптом зупинився та почав безсоромно лаятися на дівчат – плюючи перед ними. Після чого безсоромний жид пішов геть разом зі своєю дружиною.

«Яка низькість! І він при цьому прагне перестати бути жидом» каже Ганна.

Грета доповнюючи: «Хрещення не допомогло зробити з нього не жида. Теж саме стосується і Ребеки».

Після всього дівчата пішли додому, але думки відносно хрещення все ще не полишали їх.

«А ти пам'ятаєш як колись казала наша керівниця» каже Ганна: «Як негра ніколи не зробиш німцем, так і жида – християнином».

Грета сердито тупотить ніжною по землі:

«Я не розумію цих священників, які навіть сьогодні продовжують хрестити жидів. Роблячи це, вони допускають зграю бандитів у церкву».

«Ти маєш рацію!» каже Грета, «незважаючи на хрещення жида були та назавжди залишаться шахраями та злодіями. Про це казав Мартін Лютер, теж саме казало Папство. Те саме постійно стверджував Юліус Штрайхер».

Ганна зупинилася та каже серйозним та значущим голосом:

«Я вірю, що прийде той час, коли християни проклянуть духівництво, яке колись дозволило жиду ввійти до церкви. Тому що, єдине, що потрібно жидам - це знищити християнську церкву. І вони знищать її, якщо наші священники будуть продовжувати дозволяти жидам входити до неї. Сказано:

*Якщо в Церкву жид приходить,
Бажаючи перемінити свій жидівський вид,
Не довіряй йому ніколи, та пам'ятай:
Один раз жид - навіки жид!*

*Свята вода тут не допоможе,
Не зробить краще вода жида!
Жид - це Диявол сьогодні й завтра,
Він залишиться ним назавжди!*

Глава 6:

Як німецького селянина вигнали з будинку й позбавили господарства

Сьогодні видався дуже спекотний день. Сонце безжалісно пече землю. Жодного вітерця, спека просто нестерпна. Навіть птахи, які так радісно цвірінькали, затихли та поховалися у кронах дерев прохолодного лісу. Тільки для селянина не має ані хвилини на відпочинок. Настав час для збирання врожаю. Селяни косять. Їх гостро заточені коси зрізують поспілу пшеницю, червоний мак та голубі польові квіти. За усім цим стоїть та спостерігає жид Розенфельд, пухляк та кривоноса потвора. Розмахуючи руками Розенфельд постійно лається на селян.

Через деякий час на полі з'являється син одного з косарів. Це одинадцятирічний Пауль, який приніс своєму батьку глечик з прохолодною водою та пару шматків хліба. Пауль здивовано дивиться на жида, та каже:

«Тато, що хоче Розенфельд від цих бідних людей?».

Батько робе вигляд начебто він не почув запитання, та продовжує працювати далі. Але трохи згодом починає розповідати:

«Хлопче! Сталося страшне лихо. Скільки разів я попереджав цього чоловіка та його дружину, скільки разів я казав: Хайнц, не май жодних справ з жидами! Але він мене не захотів слухати, зв'язався з жидом Розенфельдом та позичив в нього гроші. Звичайно Хайнц підписав вексель і це було найстрашніше, що він міг зробити. Жид віддав йому гроші під проценти, але вже дуже скоро зажадав свої гроші назад разом з

нарахованими відсотками. Зрозуміло що ці бідні люди не змогли віддати усе за раз, тому жид хоче забрати в них те єдине, що в них залишилося – будинок та господарство. Уже завтра прийде судовий виконавець і цього селянина разом із дружиною і сьома дітьми виженуть зі свого дому!».

Маленький Пауль страшенно злякався. Його очі засяяли гнівом.

«Проклятий жид!» каже він. Потім замовкає на деякий час, і знову з ненавистю дивиться на жида. Найбільш за все на світі він хотів би вдарити чимось важким по голові це огидне створення. Але що може зробити цей хлопчик?! Він не в змозі допомогти цим людям.

«Тато, коли я виросту і у мене буде своє власне господарство, я завжди буду пам'ятати про цих людей. І жоден жид не увійде у мій дім. Я напишу на двері: «Жидам вхід заборонено!». І якщо якийсь жид заявиться до мене, я відразу вижену його геть!».

«Ти кажеш абсолютно вірно, Пауль! Ніколи не треба зв'язуватись з жидами. Жид завжди хоче обманути нас, щоб потім заволодіти усім нашим майном. Це повинен пам'ятати кожний селянин!».

«Так!», каже маленький Пауль, «і я завжди буду пам'ятати віршик, який учитель розповів нам вчора у школі»:

Селянин молить Господа:

*Від граду захисти,
Пожежі, повені
Від поля відведи.*

Але гірше найстрашніших лих

*Одне лихо - жиди,
Пам'ятай це завжди.*

Глава 7: Як обманюють жидівські торговці

Вечір. Щойно скінчився робочий день. У чистій та гарно убраній селянській хаті молода хазяйка готує вечерю, діти весело граються на вулиці. Усе було начебто спокійно поки раптом не розчинились двері та у середину хати увійшов незваний гість. Ним виявився жид Леві Самуель. Хазяйка відразу його впізнала. Цей жид торгує усіляким старим крамом, який він тягне свій товар по селам, ходячи від хати до хати. Найкраще що хтіла б зробити хазяйка, це відразу вигнати його геть. Але Леві справжній жид, він настільки зухвалий та нахабний, що не кожна жінка зможе дати собі раду зустрівши його.

«Благослови тебе Бог, хазяйко!» каже жид та кладе свою валізу на стіл. Ще до того як жінка встигла щось відповісти, жид вже почав розпаковувати свій крам. Та каже:

«Отже, це знову я! Сьогодні гарний день! А як твої справи, хазяйко?! Що роблять любі дітки? Які ж вони гарні хлопчики та дівчатка! Тільки що спостерігав як вони граються! Добре, а тепер до справи, хазяйко! Сьогодні я знову приніс для тебе щось дуже, дуже гарне. Чудові товари! Майже даром! Чудова білизна, першокласні панчохи, прекрасні нитки та мило! Леві може продати усе, що тільки серце забажає!».

Але жінка не бажає навіть дивитися на усе це. Один раз вона вже купувала у Леві, про що потім дуже пошкодувала. Цього разу у жида вже нічого не вийде. «Я більш нічого не купуватиму», каже вона Леві повертаючись до нього спиною.

Але жид не відступає.

«Хазяйко, сьогодні я маю щось особливе для тебе. Подивись на цю тканину! Просто чудова! Чиста бавовна! З нього вийде чудова сукня для тебе, ти будеш виглядати в ньому як баронеса, як графиня, як королева! Повинен сказати, що коштує

воно досить недорого. Дешевше не знайдеш! Присягаюсь! Так, так, ти повинна мені вірити. Саме тому що ти селянка я продаю тобі товари так дешево та не маю з цього жодного зиску! Ти повинна бути задоволеною! Ти повинна знати, що Леві це порядна людина!».

Жінка вже звикла до цього блюзнірства. Вона вже знає, що усе, що каже жид це брудна брехня, а тканина, яку він пропонує купити це кусок старого дрантя, на якому жид прагне добре заробити. Але в цей раз в нього нічого не вийде.

«Я нічого в тебе не купуватиму!» каже жінка та йде.

Жид збирає свої речі та лаючись покидає дім.

На вулиці він оглядається по сторонам, та зрозумівши що його ніхто не почує каже:

«Мабуть ця жінка щось запам'ятала. Запам'ятала як я її вже раз одурив! Дуже шкода! Шкода що більше я не зможу їй нічого продати. Але, слава богу, тут є ще багато інших селян до яких я зможу піти і заробити велику купу грошей!».

Через декілька хвилин жид Леві вже стоїть на порозі іншого селянського дому та знову бреше на чим світ стоїть. Знову розхвалює свої товари, як «найкращі та найдешевші» у всьому світі. Горе тому селянину який дозволить жиду себе окрутити. Усе те саме, що було з молодією селянкою та багатьма іншими, повториться знову. Як каже старе прислів'я:

*Багатьох уже обдурили жиди,
Не віримо їм ми, не вір їм і ти.
І на поріг жида не пускай,
Купуй товар тільки у німців.*

Глава 8: Випадок з Гансом та Ельзою

Ганс та Ельза - брат та сестра, хоча з зовнішнього вигляду так і не скажеш. Ганс має коричневе волосся точнісінько як у батька, а Ельза нагадує свою матір, вони обидві блондинки. Брат і сестра дуже різні. Ельза дуже любить ляльки та солодощі. Звісно, вона ж дівчинка! А Ганс це справжній хлопчик, який грає у футбол, причому дуже часто у якості м'яча виступають жерстяні банки. Більш за все йому подобається їздити верхи на конях. Нещодавно його сусід, який до речі працює кучером, усадив його на своє місце... Ох, як це було прекрасно! На деякий час Ганс став справжнім наїзником. Правда у якості батога прийшлося використовувати соснову гілку. Може хтось і сказав би, що його гілка більше підходить щоб пасти нею гусей, але нічого, головне що Гансу подобається.

Раніше Ганс часто прогулювався разом з сестрою. Але вже декілька тижнів він цього не робить, тому що його друг Міхель сказав:

«Якщо ти будеш постійно ходити на прогулянки з сестрою, то ніколи не станеш справжнім хлопцем. Для усіх ти станеш таким же дівчиськом. І ми не будемо мати з тобою жодних справ!».

Спочатку Ганс дуже розсердився на Міхеля, але вже потім сказав:

«Звичайно ти правий, Міхель! Хлопці повинні належати тільки до однієї компанії. А що казати про дівчат?! Вони навіть не вміють грати у футбол та скакати верхи!».

Цілий тиждень Ганс намагався триматися як подалі від своєї сестри. Але з вчорашнього дня їх знову можна бачити разом. На це є особлива причина, багато цукерок, які дуже смакують Гансу, навіть не зважаючи на те, що він хлопець.

«Звідки в тебе ці цукерки?» запитує він свою сестру.

Ельза починає загадково відповідати.

«Їх дав мені один незнайомий чоловік. Але нічого не кажи мамі! Цей чоловік суворо заборонив мені говорити мамі!».

Гансу стало цікаво.

«А можна отримати ще цукерок?»

Ельза засміялася. «Звичайно! Ходімо до набережного перевулку, цей незнайомиць там дуже часто з'являється!».

Ганс хлопнув долонями. «Добре, я піду з тобою!».

Потім він узяв сестру за руку та вони пішли.

Перед домом торговця вугіллям Шульцем стояв товстий чоловік, одягнутий у темне пальто, з палкою у руці. Голубі окуляри ховали його очі. Раніше, Ганс не бачив цієї людини. Тому він став дещо схвильованим та раптом зупинився. Але Ельза сказала:

«Якщо ти бажаєш цукерок, то повинен йти разом зі мною».

Ганс мусив погодитися.

Незнайомиць подивився на стоячих перед ним дітей і його лице стало віддзеркалювати задоволену усмішку. Потім він засунув руку в кишеню та дістав звідти пакет з цукерками.

«Маленькі дітки полюбляють смачні цукерки!».

Ганс уважно прислухався. «Цей чоловік якось дивно розмовляє! Він просто гундосить через свій великий, кривий ніс! Можливо це жид!».

Чоловік почав розпаковувати пакет.

«Гляньте, дітки! Я маю для вас дещо солоденьке! Але щоб отримати це ви повинні піти разом зі мною! Я покажу вам дещо дуже цікаве! Просто прекрасне!».

Ганс став знову схвильованим. Ельза вже збиралася піти за цукерками, але Ганс зупинив її. У цю хвилину він подумав:

«Що хоче від нас ця людина? Чому ми повинні йти разом з ним?».

Жахливий страх миттєво охопив хлопчика.

«Ти жид!» раптом закричав він. Потім він схопив свою сестру та помчав разом з нею так швидко наскільки було сил. На перехресті вони зустріли поліцейського, якому

розказали усе, що трапилось. Після чого поліцейський сів на свій мотоцикл та досить швидко наздогнав та затримав незнайомця. Якого потім було направлено у в'язницю.

Наступного дня до квартири батьків Ганса та Ельзи прийшов радник поліції, який довго розмовляв з батьком та матір'ю. Після розмови він покликав до себе Ганса, та сказав:

«Дорогий Ганс! Ти виявився розумним та сміливим хлопцем! Якщо б не ти, то ми ще довго не могли б спіймати цього жида. Його пошуки тривають вже досить довгий час. Цей жид увів з собою вже багатьох дітей. І якщо б ви пішли з ним, то напевно були б вже теж мертві».

Ганс зрозумів усе те, що мав на увазі радник поліції. Хлопця переповнювала радісна гордість. Якщо усе це каже сам радник поліції, то це повинно бути правдою. Коли Ганс залишився на одинці з батьками, мати дістала плитку шоколаду та посміхаючись дала її сину.

«Ганс, любий! Це маленький дарунок для тебе. Від своєї матері ти можеш його прийняти!».

Ганс дуже зрадів подарунку. Підскочивши він хотів узяти свій шоколад, але мити зупинила його.

«Терпіння! Спочатку я хочу розповісти тобі маленьку приказку! Ти повинен вивчити її напам'ять та пам'ятати усе своє життя!».

«Яку саме приказку?» запитав Ганс. І мати почала говорити:

*Диявол по землі крокує,
Це - жид, вже відомий він нам
Як убивця малих дитинчат,*

*Він хоче знищити усіх дітей,
Він хоче щоб вимерли усі народи,
З ним спільних справ не май,
Тоді ти будеш щасливий і веселий!*

Глава 9: Як Інга ходила до жидівського доктора

Якось Інга занедужала. Кілька днів у неї була велика температура та головна біль. Але Інга не хотіла йти до лікаря.

«Навіщо йти лікаря через таку дурницю?» – повторювала вона знову й знову у відповідь на слова матері. Нарешті мати стала наполягати:

«Інга! Ти все-таки підеш до лікаря Бернштейна та пройдеш медичний огляд!» – наказала вона.

«Чому саме до лікаря Бернштейна? Він же жид! Ніяка справжня німкеня не піде до жида» – відповіла їй Інга.

Мама засміялася.

«Не мели дурниць! Жидівські лікарі гарні фахівці. Вічно ви набираєтеся усілякої нісенітничі у цій вашій «Лізі німецьких дівчат». Що дівчата можуть взагалі про це знати?».

Інга заперечила:

«Мама, ти можеш думати як хочеш, але не треба наговорювати на «Лігу». Ми, дівчата «Ліги» розбираємося в «жидівському питанні» навіть краще, чим багато з наших батьків. Наша керівниця робить невелику доповідь про жидів майже щотижня. Тільки недавно вона казала: «німцям не слід ходити до жидівських лікарів. Особливо це стосується німецьких дівчат. Тому що жида хочуть знищити німецькій народ.

Багато дівчат, які зверталися до жидівських лікарів за допомогою отримали хвороби та ганьбу» - Так сказала наша провідниця. І вона права!».

Мати насупилася:

«Ви завжди думаєте, що знаєте більше ніж дорослі. Вам наговорили всяких нісенітниць. Послухай, Інго, я добре знаю лікаря Бернштейна. Він дуже добрий лікар».

«Але він - жид! А жида – це наші смертельні вороги!» - відповідала Інга.

Тепер мати дійсно розсердилася:

«Усе - досить, ти неслухняна дитина! Підеш до лікаря Бернштейна прямо зараз! Якщо ти цього не зробиш, я покажу тобі, як мене не слухатися!» Закричала вона та замахнулася на дочку.

Інга не хотіла бути неслухняною, тому вона пішла до жидівського лікаря Бернштейна!

Вона сидить у приймальній кімнаті та чекає доктора. Очкування триває дуже довго. Інга вже погортала журнали, що лежать на столі, але через хвилювання не змогла прочитати більше декількох рядків. Знову й знову вона згадувала бесіду з матір'ю. І знову їй згадувалися попередження керівниці: «німцям не слід ходити до жидівських лікарів. Особливо німецьким дівчатам. Тому що жида хочуть знищити німців. Багато дівчат зверталися за допомогою до жидівських лікарів, а натомість отримали хвороби та ганьбу!».

Поки Інга чекала в приймальні, трапилося дещо дивне. З кабінету лікаря почувся плач. Вона почула голос однієї дівчини:

«Пане лікарю! Пане лікарю! Залиште мене у спокої!».

У відповідь вона почула презирливий чоловічий сміх, і раптом усе знову стихло. Затаївши подих, Інга прислухалася.

«Що там відбувається і що все це значить?» – запитувала вона в себе, і її серце забилося частіше. Вона знову згадала попередження керівниці.

Ще цілу годину Інга сиділа й чекала. Знову вона перебирала журнали й намагалася щось прочитати. Раптом відкрилися двері і в проході з'явився жид. Крик виривається з горла Інги. У жаху вона упустила газету і підхопилася.

Її очі зосередились на обличчі жидівського лікаря. Це обличчя – обличчя Диявола. У центрі цього обличчя знаходиться великий, кривий ніс, а під склом окулярів ховається пара злочинних очей. Мерзенна усмішка бігає навколо товстих губ і немов говорить: «Тепер ти нарешті моя, маленька німецька дівчинка!».

Жид підходить до неї. Його м'ясисті пальці намагаються торкнутися її. Але Інга вже отямилася, і, перш ніж жид доторкнувся до неї, вдарила його у жирну жидівську пику

та відскочила до дверей. В Інги перехопило подих. І от вона біжить донизу по сходах. З усіх ніг мчить вона подалі від цього жидівського будинку.

У сльозах вона повертається додому. Мати зворушує вигляд її дитини.

«Заради Бога, Інго! Що траплялося?».

Пройшло багато часу перед тим, як дівчинка змогла щось сказати. Нарешті, Інга розповідає всю історію з жидівським лікарем. Весь час мати слухала в жаху і нарешті, коли Інга закінчила, мати винувато опустила голову:

«Інго, я не мала була посилати тебе до жидівського лікаря. Коли ти пішла, я відразу почала шкодувати про це, та весь час докоряла себе. Я втратила спокій і хотіла повернути тебе, тому що десь усередині відчувала твою правоту. Я так боялася, що з тобою щось трапиться. Але все обійшлося, слава Богу!».

Мати схлипнула, але відразу сховала сльози.

Поступово Інга заспокоїлася й посміхнулася: «Мамо, ти стільки зробила для мене. Дякую тобі. Але ти повинна мені дещо пообіцяти. Це стосується «Ліги»...».

Мати перериває її:

«Я догадуюся, що ти маєш на увазі, Інго. Та обіцяю. Я зрозуміла, що й у вас, дітей можна теж дечому навчитись».

Інга киває.

«Ти права, мамо. Ми дівчата «Ліги», хоч і молоді, але вже багато чого розуміємо. Коли я була зовсім крихітною, ти вчила мене багатьом мудрим словам. Дозволь тепер й мені навчити тебе однієї мудрості».

І повільно, з поважним виглядом Інга вимовила:

*Це Диявола гра:
Зробити доктором - жиди!
Подібно Дияволу, жид губить
Німецьку жінку та чоловіка.
Німецький народ ніколи не вилікується,
Якщо не знайде дороги до своїх – німецьких лікарів.*

Глава 10: Як жиди поводяться з прислугою

Старий Мюлер Бем та його жінка знаходяться у розпачі. Чотири тижня тому їхня єдина дитина 23-річна Роза пішла з дому з метою знайти собі роботу прислугою. Віденське бюро з працевлаштування надало їй інформацію щодо наявності декількох вільних вакансій, тому Роза повинна була без зволікань виїхати до Відня. Дівчина зібрала свої речі та відразу сіла на наступний скорий потяг до Відня. Незважаючи на те, що Роза пообіцяла батькам регулярно писати їм листи, до цього дня від неї не прийшов ще жоден.

«Нічого страшного з нею не трапиться!» каже Фрау Бем своєму чоловіку.

Старий Мюлер тільки розводить руками та щось бурчить собі у вуса. В цей момент хтось стукає у двері. Матір Бем поспішає до дверей. Це прийшов листоноша.

«Роза написала листа!» лікує стара жінка та підстрибує до свого чоловіка неначе молода дівчина. У руці вона тримає лист, та одночасно з тим намагається відкрити футляр для окулярів.

«Батько, швидко шукай мої окуляри! Напевно я знов кудись їх поклала!»

Мюлер сміється.

«Але мамо, окуляри ж у тебе на носі!». Жінка теж посміхається, відкриває конверт та починає читати.

Але чим більше вона читає, тим серйознішим та біднішим стає вираз її обличчя. Старий це відразу помічає.

«У чому річ, матір? Покажи, що там написала наша Роза!».

Він забирає у неї з рук листа та читає в голос:

«Мої любі, добрі батьки!

Я могла б вам вже давно відписати, але не хотілось вас засмучувати. Просто я не хотіла щоб ви переживали за мене. Але зараз я повинна вам усе розказати. Далі так вже не може тривати.

Коли я прибула до Відня, на вокзалі на мене вже чикав один чоловік. Він зняв свою шляпу та радісно привітав мене. Але з самого початку я помітила, що то був жид. Він відвіз мене до бюро з працевлаштування. Там я повинна була сплатити гроші, після чого мені повідомили, що я маю зачекати три дні. Я голодувала, тому що грошей з трудом вистачило щоб сплатити за житло. Коли я нарешті знову прийшла в бюро, жид дав мені квиток до Англії. Там, сказав він, є для мене вільне робоче місце. Нажаль, нічого іншого він не знайшов. Потім я написала цьому жида боргову розписку, після чого він відразу посадив мене у потяг. Два дні підряд я провела в дорозі, яка проходила через Регенсбург, Нюрнберг, Вюрцбург, Франкфурт, Майнц, Кельн та Аахен. І весь цей час мені здавалося неначе якийсь голос каже до мене: «Не їдь! Залишайся в Німеччині!».

Потім я пересіла на пароплав. Під час плавання розігрався шторм, та багато пасажирів захворіли на морську хворобу. Що стосується мене, то ще до того як ступила на англійську землю, я почала нудьгувати за Батьківщиною.

У Лондоні я також мусила звернутися до жидівського бюро з працевлаштування. Та знову прийшлося підписувати боргову розписку на користь чергового жида. Тільки потім я потрапила до своїх нових господарів працедавців, які, до речі, теж виявилися жидами. Я отримала зовсім маленьку платню, але працювати мені доводилося з раннього ранку і до пізнього вечора. Їсти мені майже не давали. Жидівка поводитися зі мною як із скотиною та весь час лаялась.

«Ти, дурнувата тварюко! Ти тупа скотина! Ти лінива свиня!».

Такими виразами осипала мене ця жидівка, це траплялося навіть тоді, коли я намагалася бути особливо старанною. Старий жид та його синки в загалі не залишали мене у спокої. День та ніч вони приставали до мене. Одного разу вони навіть намагалися зламати двері у мою кімнату. Так, мої любі батьки, це були жахливі часи. Протягом двох тижнів я намагалася все це стерпіти, але потім я не витримала. У своєму розпачі я хотіла отруїтися газом, та покінчити з собою. Але в останню мить мене врятував щасливий випадок. Випадково я познайомилася з дружиною одного німецького бізнесмена, яка разом з чоловіком прибула до Лондону. І ці гарні люди допомогли мені. Вони заплатили те, що я була винна жидам і урятували мене від рабства. Більш того, вони навіть купили мені білет додому.

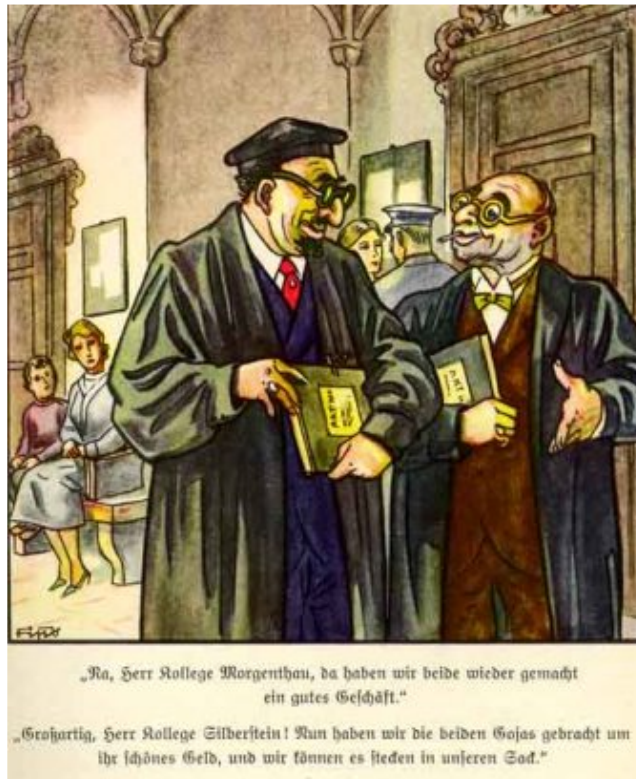
Та післязавтра, мої любі батьки, післязавтра я буду знову з вами! Я навіть не можу виразити свою радість! Я рахую години та навіть хвилини. Я дізналася, хто такі жиди. Кожен жид це Диявол, якого я буду ненавидіти протягом усього свого життя. Я завжди пам'ятатиму гарну приказку, яку я почула учора:

*Німкене, жид ненавидить тебе!
Він паплюжить тебе,
Він поводитьсь з тобою як з твариною
Та якщо ти хочеш зберегти себе чистою
Ніколи не май справи з жидами
Минай їх десятою дорогою!*

А зараз, мої любі батьки, заспокойтесь! Вже післязавтра я знову буду разом із вами!

Ваша щаслива дочка».

Глава 11: Як жидівські адвокати обманули двох жінок

Пані Екерт та пані Крауз живуть в одному домі. Обидві мають дітей. Молодшому Екерту 10 років, а молодшому Краузу дев'ять. Їх обох звать Вілі. Отже: Вілі Екерт та Вілі Крауз.

Обидві жінки, останні сім років, приходяться одна одній сусідками. За ці сім років між ними ще не відбулося жодної сварки. Більше того, обидві жінки підтримують дружні стосунки та навіть тримаються разом. Але сьогодні вранці трапилось дещо недобре. Давня дружба сусідок була зруйнована, а трапилось це так:

Вілі Екерт та Вілі Крауз гралися в солдатів. Вілі Екерт робив напад на «укріплення», яке захищав Вілі Крауз. При цьому малий Екерт так загрався, що навіть не помітив, як вдарив іншого Вілі своїм дерев'яним мечем по голові. Інший Вілі не розгубився і відповів миттєвим ударом кулака в обличчя «ворога», у останнього, до речі, відразу пішла кров з носу. Випадково трапилось так, що обидві жінки спостерігали за своїми дітьми з вікон своїх квартир, та як тільки розпочалася бійка відразу повибігали на вулицю.

«Твій Вілі справжній хуліган!» закричала пані Крауз.

«А твій ще гірше! Він побив мого хлопця так, що в нього пішла кров!», закричала пані Екерт.

Хлопці відразу помирилися. Німецькі хлопці довго не тримають образи. Але обидві жінки продовжили спір та навіть почали сварити одна одну. Пані Крауз образила пані Екерт та навпаки.

«Ви просто ненормальна!» закричала пані Крауз. Нащо пані Екерт відповіла:

«А ви тупа гуска!».

Ще того ж дня пані Крауз пішла до адвоката для того, щоб звинуватити свою сусідку у приниженні гідності. Адвоката звали Зільберштейн, він був жидом.

«Ви абсолютно праві!» каже жид. «Ми подамо звинувачення на пані Екерт до суду. Вона отримає по заслугах! Будьте спокійною!». Потім пані Крауз уплатила жиду аванс у розмірі 50 марок.

«Ви повернете собі ці гроші» сказав Зільберштейн, «їх заплатить пані Екерт згідно з рішенням суду».

В цей же час пані Екерт теж пішла до адвоката, і теж щоб звинуватити свою сусідку. Адвоката звали Моргентуа, він також був жидом.

«Ви абсолютно праві!» каже жид. «Ми подамо звинувачення на пані Крауз до суду. Вона отримає по заслугах! Будьте спокійною!» Потім пані Екерт уплатила жиду аванс у розмірі 50 марок.

«Ви повернете собі ці гроші» сказав Моргентуа, «їх заплатить пані Крауз згідно з рішенням суду».

З цього дня минуло вже шість тижнів. При цьому, кожен тиждень жінки повинні були сплачувати свої адвокатам чергові аванси.

Нарешті, суд призначив справу до розгляду. Обидві жінки сидять перед суддею. Пані Крауз привела з собою свого Вілі.

Перший починає говорити жидівський адвокат Зільберштейн. Він каже:

«Пані Екерт винна! Та мусить сплатити штраф!».

Врешті решт суд ухвалює своє рішення, згідно якому:

«Обидві жінки визнаються винними! Обидві повинні сплатити штраф!».

Пані Крауз та пані Екерт налякані. А обидва жидівські адвокати стоять один з одним та сміються. Ліворуч стоїть Зільберштейн, а праворуч Моргентуа.

«Як бачите, колего Моргентуа, ми обидва зробили гарний гешефт» каже Зільберштейн та потирає собі руки. Моргентуа відповідає: «Чудово, колего Зільберштейн! Ми позбавили цих тупих гоїв їхніх власних грошей!».

Судове провадження вже позаду. Пані Екерт повільно виходить з будівлі суду. На виході вона випадково зустрічає пані Крауз. Жінки довго дивляться одна на одну, та врешті решт подають руку примирення.

«Ми не повинні були доводити до цього» каже пані Крауз.

«Так,» каже пані Екерт, «ми не повинні більше ворогувати. Обманутими лишилися тільки ми самі, а ці жиди на цьому всьому ще й заробили».

У пані Крауз виступили сльози, але вона однаково всміхнулася.

«Люба пані Екерт, те що ми пережили буде для нас наукою на все наше життя. Ми більше не будемо ворогувати та ходити до жидівських адвокатів. В іншому разі вони залишать нас без усього нашого майна».

Пані Екерт киває.

«Так, люба пані Крауз, ми будемо жити у злагоді та мирі. Та будемо завжди пам'ятати це прислів'я:

*Жидівський адвокат не знає
Що таке честь та справедливість.
Він йде до суду тільки щоб заробити грошей.*

*Якщо ти порядний та чесний
Та бажаєш доказати власну правоту
Ти можеш розбитися вщент,
Але жидівському адвокату
Нема до цього жодної справи.*

Глава 12: Як жиди знущаються над тваринами

Курт та Отто посварилися.

«Ти брешеш!» каже Отто, «я не вірю, що жиди так страшно мучать тварин. Не кажи дурниць. Я не вірю, що жиди роблять забій скота та не приглушують перед тим тварин, не бажаючи зменшити їхні страждання. Я не вірю в цю маячню, що жиди ріжуть тваринам горло та залишають їх вмирати від втрати крові, а тварини перебувають у цей час у свідомому стані. Цього не може бути. Ти брешеш, Курт!».

Так казав Отто. На що Курт дуже розсердився, але не дав волю своєму гніву та просто відповів:

«Добре, Отто, я доведу тобі, що я не брехун!».

З того часу минуло три тижні. Сьогодні хлопці знову зустрілися. «Отто, я покажу тобі те ким є насправді жиди. Вони найжахливіші серед усіх людей, які тільки живуть у світі. Ходімо зі мною!».

З цими словами Курт бере Отто за руку та тягне його з собою. Вони йдуть по кривих провулках та обхідних вулицях міста. Нарешті досягають жидівської скотобійні. Курт шепоче:

«Тепер слухай! Ми переліземо через стіну! Але дивись уважно щоб нас не помітили!».

Молодики лізуть через стіну, обережно спускаються з іншої сторони, тепер вони біля скотобійні. Через брудне та заплутане павутинням вікно заглядають вони у забійну кімнату. У середині стоять три жида. На них одягнуті скривавлені фартухи. Через хвилину один з них заводить у середину корову. Вона має буре забарвлення з червоними та білими плямами. Якщо корова зупиняється та не хоче йти далі, жида штиркають у її тіло гостро заточені вила та одночасно б'ють ногами. Нарешті тварина підходить до середини кімнати і її починають зв'язувати цепами та мотузками, а потім чіпляють її лебідкою. Тепер вона висить на лебідки, мордою до стелі. Раптом тварина падає до низу та б'ється головою об кам'яну стелю. «Му-му-му!». Тварина реве від болю. В її очах віддзеркалюється жах перед смертю.

«Це просто жахливо!» шепоче Курт.

Отто вже не звертає на нього уваги. Він кладе палець перед ротом та шепоче: «Тихо!».

Потім обидва знову дивляться у кімнату.

Жида перевернули тварину на спину.

Тут підходить третій жид, який виглядає подібно дияволу. В його руках довгий, гострий ніж. Він усміхається. Дивлячись на нього відразу можна помітити те, скільки задоволення йому приносить повільне вбивство бідної тварини. Він тримає корову за шию, а потім перерізає їй горлянку.

Отто жахливо наляканий.

«Всемогутній Господь!» причитає він. Потім він бачить як струменіє кров з рани тварини, він бачить як вона б'ється у агонії, як вона підскакує, а потім знову валиться на підлогу! Як вона корчиться від страждань! Він чує як тварина хропить! А потім, потім жид хапає за її різану рану та полосує горлянку другий раз. Кров знову починає бити фонтаном. Знову тварина намагається підвестися до гори, це триває протягом ще одної хвилини. Потім вона валиться на підлогу та повільно вмирає. Увесь цей час жида стоять навколо неї та сміються.

Більше Отто вже не витримав. Він закричав та кинувся геть, переліз через стіну та залишився стояти на вулиці. Курт прибіг позаду. Побачивши бліде лице свого друга, Курт злякався. Потім хлопці пішли до дому. Перед домівкою Отто вони зупинились.

«Курт, тепер я тобі вірю! Ти дійсно казав мені правду. Жида найжахливіші серед усіх людей, які тільки живуть на світі» сказав Отто.

На що Курт відповів:

«Так, жида це народ вбивць. З подібною жорстокістю та кровожерливістю, як вони вбивають тварин, жида вбивають також і людей. Ти щось чув про ритуальні вбивства? Жида вбивають жінок та чоловіків та навіть маленьких дітей. Жида вбивці з самого початку. Вони дияволи у людському вигляді. Існує навіть одне прислів'я:

*У жида знаходиться у крові
Жага до вбивства та ненависть
До усіх інших народів,
Бо вони не є «богообраними».*

*Жид вбиває тварин, катує людей,
Його жага до крові не має меж!
Цілий світ почне одужувати,
Якщо ми звільнимо його від жида».*

Глава 13: Що Ісус Христос казав про жидів

Мати з трьома своїми дітьми пішла у поле. Вони збиралися накопити свіжої трави, тобто корму для свої кіз, які в цей час перебували у сараї.

Гертруда, спостерігала за своїм маленьким братом, який весело грався у траві, поки їх брат Георг шукав ягоди у лісі, що знаходився поруч. Усе вже готово і вони, нарешті, вже можуть йти додому.

Георг звертається до матері.

«Мамо, раніше ти розказувала нам щось про жидів і казала, що не тільки сьогодні існує багато людей, які ненавидять жидів, а що багато тисяч років тому, теж жила велика кількість тих, хто ненавидів це плем'я».

«Так, сину», відповідає матір. «Вороги жидів існують вже давно, краще сказати, вони існують ще відразу з моменту появи жидів. Усі часи жида були злодюгами та шахраями. Раніше вони так само брехали, обманювали та крали, як і сьогодні. І в майбутньому теж нічого не зміниться».

«Зрозуміло», каже Гертруда, «але одне я не можу второпати. Мамо, ти повинна мені роз'яснити! Я читала в одній книжці, що раніше жидів дуже часто переслідували. Їх висилали або саджали до в'язниці, та навіть вбивали. Цього ж не треба було робити...».

Георг перебиває слова сестри.

«Авжеж це потрібно було робити. Більше того, усі ці заходи повинні були бути жорсткішими, це б допомогло б нам зараз позбутися багатьох лих».

Раптом матір зупиняється та вказує на хрест, якій стоїть праворуч дороги.

«Діти, дивіться туди! Цей чоловік, який висить на хресті, був одним з найбільших ворогів жидівського плем'я. Він дуже добре знав жидів, усю їхню мерзоту та підлість. Одного разу він батогом прогнав їх з храму, в якому вони вчиняли грошові угоди. Він називав жидів «вбивцями людей». Цим він хотів сказати, що жиди усю свою історію були та залишаються вбивцями. Він звертався до них та казав: «Ваш отець Диявол!».

А ви, діти, розумієте те, що це означає? Це означає, що жиди походять родом від Диявола. А якщо вони від нього походять, той поводить у своєму житті подібно Дияволу. Саме тому вони вчиняють злочин за злочином».

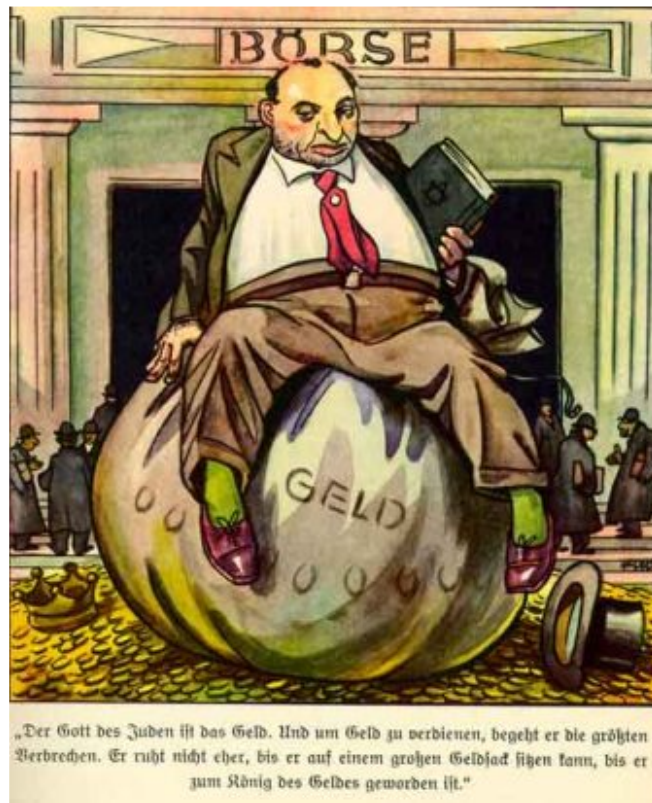
З усвідомленням сказаного діти уважно дивляться на хрест. Мати розповідає далі:

«Саме за те, що цей чоловік так гарно знав жидів та хотів принести правду усьому світу, він повинен був померти. Тому жиди його вбили. Саме тому вони розіп'яли його. Вони прибили його руки та ноги цвяхами, для того щоб він повільно стік кров'ю та вмер страшною смертю. В такий страшний спосіб жиди помстились йому. Так само жажливо вони вбивали людей, які намагалися сказати правду про жидів. Саме тому, діти, коли ви будете дивитись на хрест, то думайте про те жажливе вбивство, яке жиди вчинили на Голгофі! Думайте про те, що жиди це діти Диявола, про те, що вони вбивці людей! Думайте про це старе прислів'я:

*Так довго, скільки жиди живуть на світи
Існували й їхні вороги,
Ці люди попереджали людство про жидівську загрозу,
Та жертвували своїм життям*

*Таким чином людство дізналася про Диявола,
та розпізнало його наміри
одного разу, світ буде звільнено від жидівського рабства.»*

Глава 14: Гроші – це жидівський бог

Лізелота сидить разом зі своєї матір'ю біля вікна. На дворі вже темнішає. Видніється вечірня зоря. Матір відкладає в бік своє шиття. Обидві не кажуть ані слова. Лізелота заглядає у вікно.

«Про що ти думаєш?» питає матір.

«Щойно я згадала батька», відповідає дівчинка.

«Чому саме батька?» здивовано питає матір. Лізелота прибирає своє світле волосся з чола та каже:

«Мамо, я думаю про те, як день за днем батько мусить тяжко працювати. І все це за ради нас. З самого ранку він йде на фабрику, а повертається тільки вечері. Так триває рік за роком. Це так важко – заробляти гроші!».

Матір зітхає.

«Так, дочко, ти маєш рацію. Але сьогодні багато чого вже змінилося. Раніше, коли батько був безробітним, усе було дуже погано. Три роки підряд він не мав можливості працювати. Три роки підряд він не міг нічого заробити. Три роки підряд ми отримували тільки крихітну грошову допомогу. Батько перебував у розпачі. Він дуже хотів працювати, але для нього не було роботи. Ми голодували. Усе що ми могли собі дозволити, це купувати для тебе молоко. У той час мільйони людей залишилися без роботи. Майже у всіх робочих сім'ях панували страшні злидні. Так, дитино, це

були жахливі часи, які я ніколи не забуду. Сьогодні все змінилося і люди знову можуть працювати. Працювати заради свого народу та Батьківщини!»

Лізелота посміхнулася.

«Мамо, ти знаєш чого би я хотіла? Я хочу бути багатою, дуже багатою! Тоді, своїми грошима я би зробила людей щасливими та допомогла б усім бідним!».

Мати дружньо хлопає свою дитину по плечам.

«Це дуже мило з твого боку, Лізелото! Але повір, гроші, самі по собі, не роблять людей щасливими. Я знаю багатьох людей, які незважаючи на своє багатство залишилися бідними. Вони хворі, хворі від повного достатку, хворі від ситного життя, хворі від гарної їжі та пиття, хворі від своєї лінощі. Вони вже не можуть всміхатися, тому що вони бояться! Бояться того, що хтось прийде та забере в них їхнє багатство. Вони бояться того, що знову можуть стати бідними. Так, дитино, я не заздрю людям, у яких є дуже багато грошей. Та одне я знаю напевно. Ми є набагато щасливішими ніж ці мільйонери».

Лізелота кивнула та каже:

«Скажи, мамо, як таке може бути, що майже усі жиди так розбагатіли? Наш шкільний вчитель розповів нам, що сьогодні у світі живуть тисячі жидів, які є мільйонерами. При цьому, самі жиди не працюють. Працювати повинні тільки ми, бо ми не є жидами. Жид тільки те й робить, що торгує ганчірками, папером, костюми, старим одягом та меблями. Як він може стати при цьому мільйонером?!».

«А чому ж ні!» каже матір, «саме за допомогою продажу усіх цих речей жиди накопичили все своє майно. Вони позбавили бідних не жидів останнього, що в них лише залишилось. З усього раніше придбаного та перепроданого краму жиди отримали великий прибуток. При цьому жидам було завжди начхати на те, що не жиди перебувають у злиднях та навіть вмирають з голоду. Жиди не знають жалю. Вони бажають тільки одного – грошей, а як їх заробити не має жодного значення».

Лізелота уважно слухала та знову запитує:

«Мамо, а чому усі жиди є такими мерзенними та завжди готовими на усілякий злочин?».

Мати відповідає:

«Дитино, ти повинна на завжди запам'ятати одну річ: жид не є людиною як ми. Жид це Диявол, а він не знає що таке бути чесним. Диявол знає тільки підлість, тільки злочин. – Лізелото, усе це ти навіть читала в біблій. Саме в біблій знаходиться одна з вказівок, яку дав жидівський бог своєму народові. Вона звучить так:

«Ви повинні зжертвувати всі народи на землі!».

Ти розумієш, що це означає? Це означає:

«Ви жиди повинні знищити всі народи на землі! Ви повинні їх експлуатувати та захоплювати їхнє майно до тих пір, поки вони не вимруть».

Ось що означає ця вказівка.

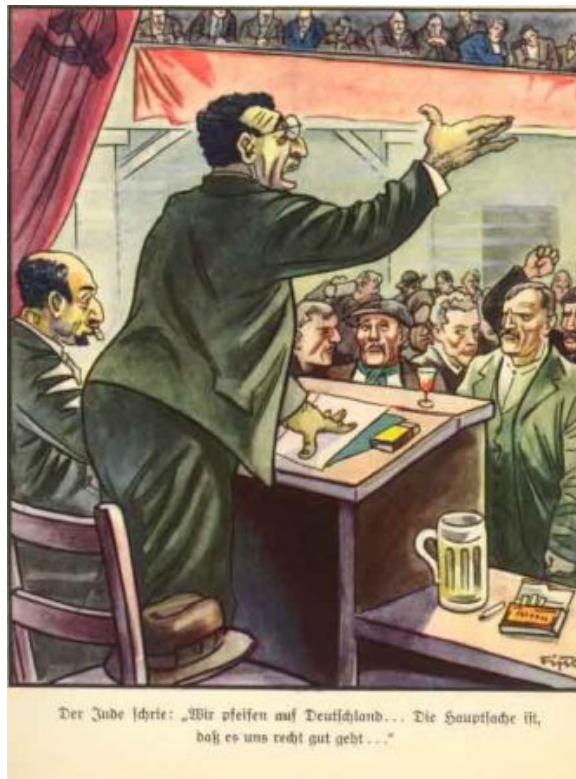
Мати продовжує:

«Так, дитино, ось таким насправді є жид! Бог усіх жидів – це гроші! Та щоб отримати ці гроші, жиди постійно вчиняють усілякі злочини. Жид не зупиниться навіть тоді, коли вже буде сидіти на великому мішку з грошима. Він не заспокоїться доти, доки не стане володарем грошей. А з допомогою цих грошей він спочатку намагається зробити нас своїми рабами, а потім знищити. Про це каже одне старе прислів'я:

*Жид прагне тільки одного у світі:
Грошей! Грошей! Грошей!
Через обман та шахрайство
Він бажає стати найбагатшим у світі.*

*Його не бентежить сором та ганьба!
Гроші були та залишаться його єдиним богом!
За допомогою своїх грошей
Він намагається стати володарем світу.*

Глава 15: Як робітник Хартман став націонал-соціалістом

Гітлерюгенд проводить свій марш. Прапороносець гордо несе прапор перед колоною. Позаду марширують інші: «Лівою-правою-лівою-правою!». Час від часу колонна співає чергову пісню.

Дві години поряд Гітлерюгенд продовжує свій марш. Колона вже почала наближуватися до автобану. Молодики дивляться на будівельників та навіть забувають про свій спів. «Цей автобан, це щось неймовірне», кажуть вони один серед одного, «величезна справа, яку робить наш Фюрер!».

Керівник колони помітив неспокій серед своїх людей.

Він виходить зі строю та дає команду: «Відділення, стій!»

Потім він розпускає свої підлеглих соратників.

Молодики з Гітлерюгенду пішли до будівельного майдану, розсілися праворуч і ліворуч вулиці та почали розмову з робітниками. Один з робітників зрадив їхньому приходу, приніс хлопцям води та дав навіть половину булки хліба. Потім він усівся рядом з ними та почав розмову. Спочатку хлопці розказали звідки та куди вони прямують, чим вони займаються у Гітлерюгенді. Нарешті вони познайомилися з цим робітником, його звали Хартман, Георг Хартман!

«Пан Хартман», звертається керівник колони, «ми багато чого розповіли, тепер ваша черга». Робітник всміхається, торкається своїх вус та каже:

«Добре, хлопці! Я можу розповісти вам про ті часи, про які ви напевно дуже мало знаєте. Тоді ви були ще дуже маленькі!».

«Так, це нас дуже цікавить!» каже один з хлопців на ім'я Ричард та кусає свій шматок хліба.

Робітник починає розповідати:

«Слухайте уважно, хлопці! Це відбулося багато, багато років тому. Я був тоді безробітним. Тоді я був – я кажу вам це щиро та відкрито, - я був тоді комуністом. Так! Я був справжнім «червоним» та вірив у те, що Гітлер це ворог робітників. Я вірив усьому тому, що писали у червоних газетах. Я не знав, що усе це були жиди, які нацьковували нас, робітників, на таких самих як і ми. Я не знав, що жиди хочуть щоб німецький народ почав війну сам проти себе. Я також не знав того, що жиди є ворогом будь якої злагодженої держави!».

«Але ми це знаємо!» каже малий Ричард, «ми чуємо про це щодня у Гітлерюгенді та школі!».

Керівник колони розсердився.

«Ричард, закрій свого рота та дай можливість пану розповідати далі!».

Робітник усміхнувся та продовжив.

«Так, хлопці, усе це колись було. Я вірив ворогам свого народу, та навіть не здогадувався, про те, що ці шахраї бажають з нами зробити. Але одного дня трапилось щось неймовірне. Це було так: комуністи призначили своє зібрання у пивній «Слон». Звичайно я пішов туди теж. До нас зверталися два оратори. Я звернув увагу на цих людей, та раптом помітив, що вони обидва є жидами. Перший раз я задумався над цим. Та коли я почув, що один жид постійно розповідає про Росію та постійно повторює, що там зараз найкраще ніж будь-де у світі, я почав сердитись. Я викрикнув: «Чому ви постійно кажете про Росію? Ми ж німецькі робітники! Ми ж німці! Ми бажаємо почути щось про Німеччину, а не про Росію!».

«Дуже добре!» знову перервав його Ричард.

«Тихо!» наказав керівник та гнівно глянув на хлопця.

Пан Хартман продовжив далі.

«Те, що я пережив тоді, я ніколи не забуду. Позаду мене почали кричати обмануті жидами робітники. Жид, який саме розповідав, та якого я обірвав своїм викриком, страшенно обурився. Він почав кричати на мене, назвав мене «недоумком», який зовсім нічого не розуміє, та нарешті сказав: «Ми плюємо на Німеччину! Німеччина повинна тихо здохнути! Головне, щоб жили ми, та щоб нам жилося добре!» - Тепер мені стало усе зрозумілим. З нас, робітників, мали зробити зрадників своєї Батьківщини. Ми мали співпрацювати з жидами, для того щоб знищити Німеччину. Але я ніколи не бажав стати зрадником своєї Батьківщини. Ні! Нізащо та ніколи! Я повернувся спиною до жида, який продовжував кричати, та залишив зібрання. Троє

інших робітників слідували моєму прикладу. Усю наступну ніч я не міг спати, до самого ранку я так і не заснув. Але потім я зрозумів те, що маю робити. Я вийшов з комуністичної партії та пізніше я знайшов дорогу до Адольфа Гітлера. Я кажу вам: я залишуся з Гітлером доти, доки я буду жити на світі. Сьогодні я вже знаю жидів та завжди пам'ятатиму одну гарну пісню, яку ми постійно співаємо у цеху:

*Наш народ здобув владу,
Ми повинні її зберегти.
Страйк та класова боротьба
Згублять наш народ.*

*Світ вже давно зрозумів,
Ще багато, багато років тому.
Мир на землі наступить тільки тоді,
Коли ми звільнимось від жидів.*

Глава 16: Чи існують порядні жиди?

За столом у пивній «Чорний орел» сидять чотири чоловіки: робітник, селянин, збиральник та жид на ім'я Соломон. Він оплатив іншим їх пиво і тепер він думає, що має виключне право голосу за цим столом. Безперервно він звертається до присутніх та його розмова стосується виключно жидів. Точніше жидів, які є чесними, розумними та добропорядними.

«Про нас жидів кажуть, що ми начебто тільки те й робимо, що брешемо та обманюємо інших людей. Але це неправда. Ми, жиди, є найбільш порядними людьми у світі» - каже Соломон.

Збиральник качає головою та відповідає:

«Ні, це неправда мій любий Соломон! Можеш не казати дурні. Я достатньо знаю жидів, які є великими шахраями, це шахраї яких ще не бачив світ. Подумай тільки про торговця скотом Розенфельда! Як він обманює селян, такого шахрая як він так просто не зустрінеш. А як тобі торговець нерухомістю Левінберг! Він тричі заявляв про власне банкрутство, від цього страждали тільки його бідні кредитори, до речі, нежиди. А пам'ятаєте цього шахрая та головоріза Ісідора, якщо б щось з його минулих справ сплило на поверхню, він би опинився довічно у тюрмі!».

Жид за столом стає неспокійним, шукає як виправдатися.

«Ну та, звісно бувають і виключення з правил. Як каже одне прислів'я: не існує правил без виключень. Звісно, ти дуже перебільшуєш!».

До розмови підключається селянин.

«Збиральник має рацію», каже селянин, «дійсно кажучи, я знаю дуже, дуже багато таких виключень. Я знаю жида Шлещінгера, який потрапив до суду через крадіжку. Також я знаю жида Опенгеймера, якого осудили за брехливе свідчення. Я знаю жида Шмулевича, який займається контрабандою. Я також знаю жида Вайля, який сидить у в'язниці за вбивство!».

Соломон почав дратуватися. Він же оплатив пиво, а тепер повинен слухати усі ці неприємні речі.

«Ви кажете дурню!» кричить жид, «а про порядних жидів я не почув від вас ще жодного слова. У світі сила силенна порядних жидів. Наприклад я, чим я непорядний жид? Я що не був солдатом, коли почалася війна? Я що не захищав свою Батьківщину та як це робили усі інші? Чи я не допомагав бідним? Чи не оплачував я вашого пива, ви наглі негідники! Тупоголові гої!».

У залі стало зовсім тихо. Ніхто не промовив жодного слова. Тут встає зі свого стільця робітник, який дуже мало до того розмовляв, та кидає в жида грошима.

«Так що, мій любий Соломон, зараз ми розрахувалися з тобою. Ти знов маєш свої гроші, ми не бажаємо щоб ти за нас платив. А тепер я бажаю розповісти тобі правду. Що ти зараз казав? Що ти був на фронті та захищав Батьківщину? Ти нікчемний брехун! Ти навіть не чув, того як свистить куля. Ти відкупився від служби! Тебе начебто визнали «негідним» для служби і ти спокійно продовжив займатися своїми гешефтами. Більше того, ти був разом з «червоними» та також кричав: «Кінець Німеччині, хай живе світова революція!». І ти, ти ще хочеш здаватись порядним жидом? Ні, мій любий, порядних жидів взагалі не існує. Кожен жид це шахрай, та якщо ти скажеш хоча б одне слово, то...!».

Більше робітнику не потрібно було нічого казати. Соломон схопив свою шляпу, та подібно чорту вилетів з пивної. Усі присутні почали сміятися.

«Ти таки дав йому жару», сказала хазяйка робітникові, «нажаль він вже втік, а я дуже хтіла йому дещо сказати, одне гарне прислів'я, яке звучить так:

*Дуже часто можна почути сказку,
Яким хоробрим та добрим може бути жид,
Він начебто дає бідним гроші,
Та немовби він янгол.*

*Жид чистий як янгол?
Ні, це дурня!
Хто вигадав цю дурню?
Дійсно це зробив сам жид!»*

Глава 17: Без вирішення жидівського питання, спасіння людства є неможливим

Хлопчики, які належать до організації «Юнгфольк» дуже горді за свою уніформу. «Ми справжні солдати Гітлера!». Так кажуть ці хлопчики. Та навіть якщо слово «солдати» не зовсім відповідає дійсності, всеодно вони мають рацію: хлопчики будуть до смерті вірні своєму Фюреру. Вони теж трохи перебільшують, коли наприклад бачать членів Гітлерюгенду та кажуть: «Оце так, вони вже такі дорослі!». Звичайно, так вони кажуть не маючи на увазі нічого дурного. Ні! Навпаки! Якщо буде потрібно, вони будуть стояти разом з Гітлерюгендом подібно залізу та сталі. Тому є приклад! Хлопчики Конрад та Антон товаришують с членом Гітлерюгенду Еріхом. Та на це є теж причина, Еріх вже багато чого побачив за своє життя. Вже двічі він був присутнім партійному з'їзді у Нюрнбергу. Одного разу він був у головному місті усього руху – Мюнхені. Крім того він вміє чудово розповідати про усі події, які траплялися у його житті. Хлопчики дуже полюбили його розповіді, та дуже радіють, коли до них приходить Еріх.

Сьогодні вони теж зібралися усі разом та пішли гуляти вулицями міста. Еріх розповідає, хлопці уважно слухають.

«Слухайте, товариші! 9-го листопада минуло року я був у Мюнхені, та був присутнім під час почесного маршу до Фелдхернхалле на честь вшанування загиблих борців. Це було дуже зворушливо. Там були присутні генерал-фельдмаршал Герман Геринг, якого 1923 році було важко поранено. Також там були міністр доктор Гебельс, Фрік, Руфт, Розенберг, Аман, Шварц, наш верховний керівник Ширах та багато інших

старих бійців. Перед Фюрером був пронесений кривавий прапор, який 9-го листопаду 1923 року, було освячено. Перед кривавим прапором також промарширував чоловік, який теж приймав участь у подіях того великого минулого: Юліус Штрайхер».

«Так, ми його усі знаємо!» каже Конрад, «він справжній ворог усіх жидів. Тому вони його так сильно ненавидять».

«Ти правий», каже Еріх, «жиди ненавидять та лають лише тих, кого найбільше бояться. А Штрайхера вони бояться особливо».

До того Антон мовчав. Але раптом він підійнявся, узяв свої друзів за руки та потягнув їх з собою. Вони зупинилися перед однією настінною дошкою, на якій висів великий плакат. На ньому було написано:

Юліус Штрайхер розповідає у народному залі.

Тема доповіді: «Жиди це наше лихо!»

«Ходімо туди!» каже Конрад, «я вже давно хотів його почути».

«Останнього разу я чув його два роки тому на одному зібранні» сказав Еріх.

«Розкажи нам!» попрохали його хлопці. Еріх почав розповідь:

«Зібрання було дуже великим. Були присутні декілька тисяч чоловік. Спочатку Штрайхер розповів про події зі свого минулого у роки боротьби, потім про великі звершення у Державі Гітлера. Тільки потім він перейшов до жидівського питання. Те що він розповів було дуже простим та абсолютно зрозумілим, навіть ми хлопчики змогли все з того зрозуміти. Знову та знову він наводив приклади з життя. Іноді він розповідав веселі жарти, з яких ми дуже сміялися. Потім його мова знов ставала дуже серйозною, у ці хвилини у залі становилося дуже тихо. Навіть можливо було б почути я падає на стелю голка. Він розповідав про жидів та їх страшні злочини. Він розповідав про велику загрозу, яку становить жидівство для усього світу.

*«Без вирішення єврейського питання,
спасіння людства є неможливим!».*

Так він звертався до усіх нас і ми його гарно розуміли. У кінці свого виступу його чекали дуже гучні та повні вдячності оплески усіх присутніх. У цей день його промова склала дві години. Але склалося враження, що виступ тривав лише декілька хвилин.

Так, мої любі друзі! Про цей виступ я буду завжди пам'ятати, особливо мені запам'яталася кінцівка у вигляді прислів'я:

*З Німеччини, яку збудував Гітлер,
Йде заклик до всього світу:
Звільніться від жидівської руки
Рятуйте народ та Батьківщину!*

*Світ проснувся у жидівських кайданах,
Він розуміє, що тільки Німеччина здатна його спасти!
З допомогою німецького духу та буття
Колись одужає увесь світ.*